

предáдохъ на рѣки Богородици, и катò плачехъ,
видáхъ са каквò пропáднахъ фáфъ далбòката во-
да, сòсз дѣтѣтоми. Я сватá Богородица: рече ми
небòйсе не тѣ встáвамъ, да се оудáвишъ: и водá тѣ
се раздѣли на двѣ, и азъ рекохъ: защò ми ѣ
живòтѣ владѣице, когатò имамаъ тòлкова вѣдй
и скòрки, а она ми рече: дрѣга нещѣ да има слáв-
на и чѣстна катò тѣке, нѣто дрѣго дѣтѣ по хѣ-
бавò, товà ми рече, и мѣ зѣ сз дѣтѣ то, и мѣ вò не
се на мòста, икато ни иъвáди, и вòтѣде си нанѣко,
а дѣтѣ то се иъмени вь тáа красотá, сичките,
коитò чѣха слáвехá Бòга, и пречистѣю Богорò-
дицѣ, а женá тѣже мòлехá да имъ вò прòсти, а пò-
вече мжжáтѣ и, и мòлилъ а да иъде домáси, а она
рѣкла: слáва Бòгѣ, и Богомáтере, защò си се оу-
вѣрилъ, че сáмъ былá вѣрна кз текѣ, а мѣне кого-
мáти мѣ зачѣвала вò смѣрти: не ѣ хѣбавò да слѣ-
жимъ дòмѣ твоємѣ, нѣто да сáмъ не благодарна
на тáа, що ми мнòго голѣмо добрò сотворила:
чѣи мѣ испáди, а она мѣ преврála и не мѣ встáви-
ла, да загинемъ сз дѣшà и тѣло; и вòишла вь дѣ-
вически монастырь, и живѣла когодòдно, и се
пресѣлила кз благодѣтелици своѣй.

Ч Х Д О 27.

Сò монастырь вь послѣднѣй нѣжди преслáвнш Бо-
горòдицею помоществѣмомъ.

Во врѣме то на благочестивѣ тѣ царѣ, и мáло ѣдинъ
монастырь на ѣднò пѣсто мѣсто, храмъ пресва-
тѣа Богородици, монасите коитò билѣ вь мона-
стыря, непрестáнно славослòбили Бòга, знаáli
Христѣаните нѣхнòто добрò житѣе, и имъ дáвалѣ
сѣ щò имъ требѣвалѣ на сѣком годѣна: и ходѣли
на поклонѣние. И нѣ сáмо прòстѣйна нарòдъ, но и
царѣе тѣ имъ пращáлѣ дáровѣ. Понѣкое врѣме, бар-
барите вьдигнáлѣ вòиска вьрáзъ Христѣанете, и по-